

Gerhart Hauptmann

Rose Bernd

Slovensko ljudsko gledališče Celje

Premiera 6. 5. 2016, Slovensko ljudsko gledališče Celje

Predstava traja 1 uro 30 minut in nima odmora.

PREVAJALKA Mojca Kranjc • REŽISERKA Mateja Koležnik • DRAMATURGINJA
Nika Leskovšek • SCENOGRAF Marko Japelj • KOSTUMOGRAF
Alan Hranitelj • GLASBENI OPREMLJEVALEC IN KOREPETITOR
Simon Dvoršak • KOREOGRAFKA Magdalena Reiter • LEKTOR Jože Volk

IGRAJO

BERND Bojan Umek • ROSE BERND Liza Marija Grašič • CHRISTOPH
FLAMM Andrej Murenc • GOSPA FLAMM Pia Zemljič • ARTHUR
STRECKMANN Igor Žužek • AUGUST KEIL Aljoša Koltak • MARTIN
David Čeh • DELAVCI PRI FLAMMU Barbara Medvešček, Manca
Ogorevc, Tanja Potočnik, Igor Sancin, Damjan M. Trbovc

Drama *Rose Bernd* je zgodba mlade ženske, ujete v zaprto in tradicionalno okolje, ki zaradi svojih (za družbo nesprejemljivih in nekonvencionalnih) dejanj pade v nemilost okolice. Gre za prikaz propada mlade ženske, ki si od življenja želi več, kot ji namenijo družba v katero je vpeta. Ne glede na spreten dramaturški lok, oris značajev in atmosfere ter nekaj sugestivnih dialogov, gre za precej prozaično zgodbo, ki v današnjih povsem spremenjenih družbenih okoliščinah funkcionira kot bolj ali manj nepretenciozna zgodba brez posebnega potenciala. Ampak iz tega sorazmerno skromnega besedila je režiserki Mateji Koležnik uspelo s sodelavci in igralci ustvariti vrhunsko predstavo. Uspela je preplesti svežino aktualnosti in tematsko brezčasnost ter hkrati ohraniti avtentičnost originala. Gre za precizen oris družbenih razmerij, ki so se nekdaj kazali v bolj eksplicitnih in drastičnih, dandanes pa v bolj benignih ali pa zgolj bolj spretno prikritih oziroma zakamufliranih zlorabah in konfliktih. Janja Forstner

22. 10. 2016

19.00 | Mali oder

AGRFT

Federico García Lorca

Hiša Bernarde Alba

Produkcija VIII. semestra

GLR, DI in DSU

Predstava traja 1 uro 15

minut in nima odmora.

REŽISERKA Nina Ramšak
DRAMATURGINJA Varja Hrvatin
SCENOGRAFKA Nina Rojč
KOSTUMOGRAFKA Tina Pavlovič
OBLIKOVALEC SVETLOBE Igor Remeta
OBLIKOVALKA MASKE Ana Lazovski

IGRAJO

Sara Dirnbek, Petja Labović, Žan
Koprivnik, Zala Ana Štiglic, Voranc
Boh, Blaž Dolenc, Mia Skrbinač,
Maša Grošelj, Lara Vouk

MENTORJI

DRAMSKA IGRA IN GLEDALIŠKA REŽIJA

doc. Matjaž Tribušon
red. prof. Matjaž Zupančič

SCENOGRAFIJA

izr. prof. mag. Jasna Vastl

KOSTUMOGRAFIJA

red. prof. Janja Korun

asist. mag. Tina Kolenik

JEZIK IN GOVOR

asist. mag. Nina Žavbi Milojevič

doc. mag. Alida Bevk

Federico García Lorca je bil španski pesnik, dramatik, slikar, pianist, režiser in skladatelj. Čeprav so njegova vplivna dela nastala v kratkem obdobju devetnajstih let, velja za enega najpomembnejših španskih pesnikov 20. stoletja in ima zasluge za nastanek druge zlate dobe španskega gledališča v začetku 30. let. *Hiša Bernarde Alba*, skupaj s *Krvno poroko* in *Pusto*, spada v »podeželsko trilogijo« iger, ki so nastale med njegovo turnejo z gledališčem La Barraca, v katerem je tudi igral in bil njegov direktor. Naloga 4. letnika UL AGRFT je bila potovati po španskem podeželju in predstaviti nov moderen pogled na klasično špansko gledališče. »Nebo krvavi in sije rdečico na neskončno planoto makovega polja.« S tem stavkom so študentje začeli opis svoje interpretacije Lorcove zadnje drame *Hiša Bernarde Alba*. Z njim namigujejo na poetičnost in tragičnost drame, ki se odvija na španskem podeželju. Zgodba o mladih dekletih zaprtih v hišo po ukazu oblastne matere gradi dogajanje na temah zatiranja žensk, ugleda, tradicije in avtoritarnosti. Z njo je Lorca kritiziral zaprtost družbe španskega podeželja in zakone, ki pritiskajo na družbo in posameznikovo moralo. Deja Bečaj

Simpozij: Začetki, dosežki in nasledki Slovenskega gledališča moderne dobe

3. in 4. del

Petkov festivalski dan se je pričel z nadaljevanjem simpozija, ki je raziskoval predvsem ustroj Dramatičnega društva v Ljubljani. Tokrat sta bili v središču razprave dve temi. Če smo se dan prej posvetili predvsem literaturi, smo tokrat raziskali opero in balet, kar je bilo 150 let nazaj izjemno priljubljena umetnost. Nikakor ni zanemariti, da je že zelo na začetku izhajanja *Slovenske Talije* nastal *Gorenjski slavček*, komična opera Antona Foersterja, za katero je libreto napisala Luiza Pesjakova. Druga tema v središču pa je bila vloga Dramatičnega društva pri izobraževanju, predvsem igralskega kadra. Barbara Orel je v svojem referatu *Dramatična šola in začetki gledališkega izobraževanja na Slovenskem*, poudarila predvsem pomen Dramatične učilnice, ki je bila v svojih začetkih prej podobna igralskemu tečaju, kot pa šoli. Če je Dramatično društvo v Ljubljani nastalo leta 1867, je Dramatična učilnica vzniknila leta 1869, že dve leti kasneje je bilo jasno, da si morajo, za svoje visokoleteče načrte, igralce šele 'vzgojiti'. Nekakšen učbenik je predstavljal prvi zvezek *Slovenske Talije, Priročna knjiga za gledališke diletante, posebno za ravnatelje igrokazov ter prijatelje slovenske dramatike sploh*, Josipa Nollija, sicer pravnik po izobrazbi, a po duši povsem zavezanega gledališki umetnosti, saj je bil vse, igralec, pevec baritonist, režiser, dramatik, prevajalec, publicist in organizator. Kot pionir in soustanovitelj Dramatičnega društva je pri prvih korakih, pač moral opravljati vse. *Priročnik* je v veliki meri prevod češkega vzora, notri pa najdemo od popisa zgodovine dramskih del po narodih pa do priporočil kako igrati, se obleči, namaskirati, prav vse, a zelo na kratko. Šele leta 1889, ko se je Ignacij Borštnik vrnil s študija na Dunaju in pričel poučevati, lahko začnemo govoriti o resnejšemu približku k izobraževanju v bolj profesionalnem smislu.

Manja Gatalo

Refleksije

Pred upokojitvijo

Thomas Bernhard je nekoč dejal: »Nikoli ne veš, kdo pravzaprav si. Drugi ti povedo, kdo si, kajne? In ko toliš že milijonkrat, če dolgo živiš, na koncu pravzaprav ne veš več, kdo sploh si. Vsi pravijo nekaj drugega. Tudi sam vsak naslednji trenutek ugotavljaš kaj drugega.«

Drama *Pred upokojitvijo* s podnaslovom *Komedija o nemški duši* razgalja odpor do takratne avstrijske družbe (drama je bila objavljena in prvič uprizorjena leta 1979). Bernharda v tej drami zanimata predvsem »zatrto in prikrito 'negovanje' nacističnih korenin in idealov« ter incest.

Zgodba se odvija na dan praznovanja Himmlerjevega rojstnega dne oziroma nekaj mesecev pred Rudolfovo upokojitvijo, in sicer v majhni in utesnjeni sobi stanovanja. Dogajanje ne poteka direktno na gledališkem odru, marveč je 'oder' dvignjen in z dveh strani obdan s steno, kar gledalcu daje pristnejšo sliko in občutek, da gleda v sosednje stanovanje. Rudolfov (Borut Veselko) in Verin (Vesna Jevnikar) govor me je presenetil in obenem navdušil, saj sta mestoma govorila tako hitro in neprekinjeno, kot bi recitala kakšno pesem. Največji vtis pa je name naredila Darja Reichman. Njen lik, na invalidski voziček priklenjene Clare, je daleč najbolj impresivna in po mojem mnenju tudi ena zahtevnejših – če ne že kar najzahtevnejših – upodobitev lika. Clarina desna polovica telesa je namreč popolnoma paralizirana, Darji Reichman pa je v predstavi, ki traja dobro uro in štirideset minut, uspelo, da je to polovico svojega telesa ohranila negibno od prve do zadnje minute. Lahko pritrdim novinarju Gorenjskega glasa Igorju Kavčiču, ki je v svojem komentarju o predstavi zapisal, da »nemočno vprašanje, ali se iz zgodovine nismo ničesar naučili, grize in grize vse do konca predstave in naprej.«

Janja Sterle

Tri sestre

Skozi sprehod po Salonu uporabnih umetnosti sprejmljamo življenje treh "nezanimivo zanimivih" sester in ostalih, dokaj statično prisotnih likov, ki hrepenijo le po vrnitvi v rodno Moskvo. A to se kljub možnostim, da bi odšli, ne zgodi. Ta želja je nosilec celotne ideje predstave: venomer se želimo nekam premakniti, vendar za premik nismo pripravljeni narediti nič. Simbol doseže vrh ob koncu predstave, ko igralka Lucija Tratnik publiko nažene iz prostora, le-ta pa stagnira na svojih mestih še nekaj minut, dokler ne dojame brezsmiselnosti svojega početja in odide. Igralci ostanejo brez priklona in aplavza. Paradoksalno pa je v predstavi tudi element pesimizma, ki stalno opozarja, da sreče ni ne doma in ne v tujini. Sreče enostavno ni, vsaj ne v iskanju drugih krajev. Čehovi liki se najbolj približajo sreči šele, ko se sreča zgodi v njih samih in se razblini v sekundi, ko se vanje pomeša zunanji svet. S tem uprizoritev pušča motivacijo in željo po vztrajanju, saj jasno pokaže, kakšen človek ne bi smel biti - statičen. V celoti je predstava dodelana in ustvari prijetno – domačo – atmosfero, v kateri, ob kavi in odsotnosti odra na trenutke pozabiš, kdo je igralec in kdo gledalec.

Benjamin Zajc

Metamorfoze: pogovor z Baro Kolenc

Pri postdramskih predstavah začetni koncept predstavlja pomemben temelj pri razumevanju celotne stvaritve, zato sem se pri eni izmed avtoric projekta *Metamorfoze*, Bari Kolenc, pozanimal, kakšna ideja se skriva za njihovo stvaritvijo. Odgovarja:

»Projekt *Metamorfoze 3°*: Retorika je del širšega projekta *Metamorfoze 1°-5°*, ki traja od leta 2010 in sicer gre za serijo petih predstav, ki temeljijo na Ovidijevih *Metamorfazah*. Tematizirajo vprašanja sodobnega človeka in sicer vedno na presečišču družbenega in osebnega. To je širši koncept, ožji pa je, da vsak od teh projektov ne zavzema samo predstave, ampak gre za večje projekte, ki delujejo na več ravneh. Recimo *Metamorfoze 3°*: Retorika se umešča v projekt

Retorika, ki ima različne formate, na primer: spletna realnost (vizualni materiali), galerijska postavitev, filmi, delavnice ipd. Ta projekt se je začel leta 2014 z delavnico »Retorično telo«, ki se je načela na festivalu Platforma. Sam koncept Retorike pa je zamejeno polje jezika in komunikacije. Znotraj tega smo se usmerili v polje retorike kot nekega obče prisotnega polja oziroma močnega dela sodobne komunikacije, politike, medijev itd. Znotraj tega smo se usmerili še v pravno in politično retoriko, saj smo predstavo zgradili na podlagi resnične zgodbe Ljube Prenner.«

Bara Kolenc dodaja, da predstava ni dokumentarna in ne prikazuje življenja Ljube Prenner, ampak je konceptualna in si je ekipa to ikono slovenskega prava vzela le za

izhodišče svoje stvaritve in se tako ni omejila na biografski element.

Benjamin Zajc

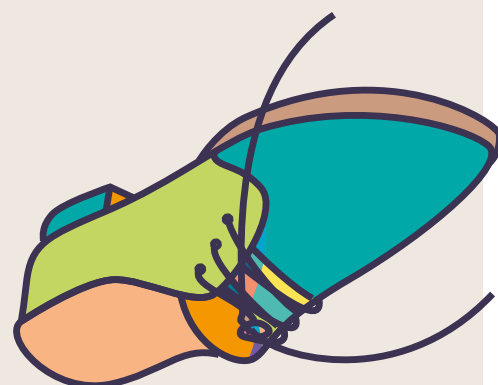

FOTO: MATEJ KRSTOVIČ IN BOŠTJAN LAH

Kdo smo

Alja Predan, umetniška direktorica
 Petra Vidali, selektorica
 Danilo Rošker, direktor SNG Maribor

Daša Šprinčnik, izvršna producentka
 Špela Lešnik, producentka mednarodnega programa
 Ksenija Repina, urednica publikacij in spletnih strani, voditeljica pogovorov o knjižnih novitetah
 Ada Cajnko, Mojca Kolar, Kristina Koter, Branka Nikl Klampfer, produkcija

Daša Šprinčnik, Špela Lešnik, organizatorki prodaje in oglaševanja
 Matic Gselman, tehnični vodja
 Nenad Cizl, oblikovalec
 Boštjan Lah in Matej Kristovič, fotografa
 Saša Huzjak, spletni skrbnik
 Franci Rajh, arhivar

Simona Hamer in Nina Zupančič, voditeljici pogovorov o predstavah

Strokovna žirija
 Zala Dobovšek, Tomaž Gubenšek, Martin Kušej, Ivor Martinič, Nina Sorak
 Žirija za Borštnikov prstan
 Ljerka Belak, Blaž Lukan, Vlado Novak, Alja Predan, Matjaž Zupancič
 Strokovna skupina
 Aleš Novak, Tatjana Ažman, Gregor Butala, Mojca Jan Zoran, Blaž Lukan

Maribor, oktober 2016 | Bilten FBS ISSN 2385-8818 | Odgovorna urednica Ksenija Repina | Urednica Manja Gatalo

GLAVNA POKROVITELJA
 REPUBLIKA SLOVENIJA
 MINISTRSTVO ZA KULTURO

MEDIJSKI POKROVITELJI

POKROVITELJI

PODPORNIKI

DONATORJI

MEDNARODNI PARTNERJI

PARTNERJI

